

ние младитѣ, та хемъ апетита си за блажно да позабравимъ, пѣкъ и може отпусчица да изкараме... това казвахъ.

Майорътъ го изгледа подозрително, не вѣрваше на думитѣ му, защото дружината скоро бѣ смѣнена отъ позиция и не можеше да предприеме никакви нападения, но все пакъ началството поклати глава и заканително се усмихна.

Следъ свършване на обѣда ротнитѣ командири останаха по служба, а ние — субалторитѣ, кланяйки се, като че държани на вжже, бързо заизлизахме. Ето следъ насъ и Ицата ни настигна.

— Е, чакайте де, кжде бързате. Спрете се да напѣлня лулата, — обади се той. — А, а, разбирамъ... уплашихте се за патрулното нападение.

— Наистина, — обади се нѣкой — нима нѣма да докарашъ нѣщо съ твоитѣ дърдорения...

— Браво, браво, — засмѣ се Ицата. — Вижда се, че поститѣ наистина понижиха нападателния ни духъ. Впрочемъ, азъ самъ ще предприема патрулното нападение.

Така въ закачки продължавахме да вървимъ по пѣтеката, която скоро ни отведе къмъ обоза. Наоколо овце и агнета блѣха и доизскубваха презимувалия трескотъ. Нѣколко коне глождѣха коновръзнитѣ дървета, а слънцето така сладко препичаше. Едва насѣдали